

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „De Lucia/La natura pratica del gusto” (zgłoszenie nr 4 962 346) dla towarów należących do klas 29, 30 i 31

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Egidio Galbani SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „LUCIA” (nr 620 716) dla towarów należących do klas 29 i 30; graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Galbani-Santa Lucia” (nr 2302677) dla towarów należących do klasy 29; graficzny krajowy (zarejestrowany we Włoszech pod numerem 67 470) i międzynarodowy (nr 256 299) znak towarowy „LUCIA” dla towarów należących do klasy 29; krajowy (rejestracja we Włoszech pod numerem 597 377), graficzny międzynarodowy (nr 601651) i wspólnotowy (nr 70 185) znak towarowy „Santa Lucia” dla towarów należących do klas 29 i 30; słowny krajowy (zarejestrowany we Włoszech pod numerem 131 028) i międzynarodowy (nr 256 299) znak towarowy „Santa Lucia” dla towarów należących do klasy 29 oraz słowny wspólnotowy znak towarowy „Santa Lucia” (nr 70 128) dla towarów należących do klas 29 i 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu, w zakresie dotyczącym określonych towarów należących do klasy 31

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania w odniesieniu do „tytoniu” (klasa 31) i dopuszczenie do rejestracji dla tego towaru

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a także brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie wniosku o zastosowanie art. 12 lit. a) tego rozporządzenia

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2010 r. — Al Saadi przeciwko Komisji

(Sprawa T-4/10)

(2010/C 51/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Faraj Faraj Hassan Al Saadi (Leicester, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Jones, Barrister, Mudassar Arani, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. w zakresie w jakim dotyczy skarżącego;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący zmierza, na podstawie art. 263 TFUE, do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009⁽¹⁾ z dnia 13 października 2009 r. zmieniającego po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002⁽²⁾ wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami, które przewiduje umieszczenie skarżącego w wykazie osób i podmiotów, których fundusze i inne środki gospodarcze zostały zamrożone.

Nazwisko skarżącego zostało najpierw zamieszczone w załączniku I rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 w drodze rozporządzenia Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r.⁽³⁾, które zostało dalej zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 46/2008⁽⁴⁾ z dnia 18 stycznia 2008 r. W swoim wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawach połączonych C-399/06 P Hassan przeciwko Radzie i Komisji i C-403/06 P Ayadi przeciwko Radzie⁽⁵⁾, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 46/2008 w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego.

Na poparcie swojej skargi skarżący przedstawia następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżący twierdzi, że sporne rozporządzenie narusza jego prawo do obrony, w tym prawo do bycia wysłuchanym jak również prawo do skutecznej ochrony sądowej i nie naprawia naruszeń tych praw. Ponadto Komisja nie przedstawiła dowodów uzasadniających zamrożenia funduszy skarżącego, tym samym uniemożliwiając skarżącemu obronę w odniesieniu do tych dowodów.

Po drugie skarżący twierdzi, że Komisja nie wykazała przekonujących względów uzasadniających utrzymanie wobec niego zamrożenia funduszy, naruszając jej obowiązek wynikający z art. 296 TFUE.

Po trzecie skarżący twierdzi, że Komisja nie dokonała oceny całości właściwych faktów i dowodów decydując o przyjęciu spornego rozporządzenia, a tym samym popełniła oczywisty błąd w ocenie. Skarżący dalej twierdzi, że nigdy nie brał udziału w jakiegokolwiek działalności terrorystycznej więc żadne sankcje finansowe lub środki zapobiegawcze względem niego nie są konieczne.

Po czwarte skarżący twierdzi, że bezterminowe ograniczenie prawa własności skarżącego nałożone spornym rozporządzeniem stanowi nieproporcjonalne i niemożliwe do przyjęcia ograniczenie skarżącego prawa do poszanowania własności, które nie jest uzasadnione żadnymi przekonującymi dowodami.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. zmieniające po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami (Dz.U. 2009 L 269, s. 20).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. 2002 L 139, s. 9).
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. zmieniające po raz dwudziesty piąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Qaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. 2003 L 303, s. 20).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 46/2008 z dnia 18 stycznia 2008 r. zmieniające po raz 90. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami (Dz.U. 2008 L 16, s. 11).
- (⁵) Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawach połączonych C-399/06 P Hassan przeciwko Radzie i Komisji i C-403/06 P Ayadi przeciwko Radzie, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2010 r. — Sviluppo Globale przeciwko Komisji

(Sprawa T-6/10)

(2010/C 51/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sviluppo Globalne GEIE (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone, R. Sciaudone i A. Neri)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 listopada 2009 r. i z dnia 26 listopada 2009 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest z jednej strony na decyzję Komisji z dnia 10 listopada 2009 r., w drodze której Komisja odrzuciła ofertę złożoną przez konsorcjum ITAK (skarżący był członkiem tego konsorcjum i sprawował zarząd na jego rzecz) w ramach zamówienia publicznego EUROPEAID/127843/D/SER/KOS, mającego za przedmiot wsparcie administracji celnej i skarbowej w Kosowie, a z drugiej strony na decyzję Komisji z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie wniosku konsorcjum ITAK o udzielenie dostępu do dokumentacji tego zamówienia publicznego.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 10 listopada 2009 r. skarżący opiera na następujących zarzutach:

- naruszenie obowiązku uzasadnienia z tego względu, że Komisja nie przekazała żadnych informacji co do cech i zalet wybranej oferty;
- naruszenie obowiązków Komisji określonych w pkt 2.4.15 „Praktycznego przewodnika dla zamówień publicznych w związku z działaniami zewnętrznymi” Wspólnoty Europejskiej oraz jej obowiązku starannej administracji. Pozwana nie odpowiedziała bowiem na zastrzeżenia podniesione na podstawie pkt 2.4.15 przewodnika;
- oczywisty błąd w ocenie jakości oferty technicznej złożonej przez konsorcjum ITAK, w zakresie w jakim komitet oceniający uznał za niewystarczającą i nieodpowiednią technicznie ofertę złożoną przez trzy organy administracji (skarbowej celnej) z aż trzech państw członkowskich Unii Europejskiej;
- oczywisty błąd w ocenie cech oferty technicznej, na którą udzielono zamówienia. Komitet oceniający przyznał ofercie konsorcjum złożonego z biegłych informatyków i kierownika zespołu, który w przeszłości otrzymywał przeciętne oceny od Komisji, nadzwyczaj wysoką ilość punktów.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 26 listopada 2009 r. skarżący opiera na następujących zarzutach:

- naruszenie art. 7 rozporządzenia Komisji nr 1049/2001 (¹), ponieważ Komisja nie rozpatrzyła wniosku o udzielenie dostępu niezwłocznie, nie wysłała potwierdzenia odbioru i uznała, że może ten wniosek po prostu zignorować;